

Nr 31.

Av herr **Landgren**, om viss ändring av 4 § lantarbetstidslagen.

Arbetstidslagens tillämpningsområde för jordbruket begränsas att nu endast omfatta företag, som regelmässigt sysselsätta mer än två arbetare. Därför lämnas en mycket stor del av jordbruksföretagen utanför arbetstidsregleringen.

En utsträckning av tillämpningsområdet är därför synnerligen behöflig. Starka skäl tala för att lagen göres tillämplig även för företag, som i regel sysselsätta en arbetare.

Med hänsyn till jordbruksarbetets beskaffenhet ha i lagen medgivits olika uppdelningar av maximiarbetstiden per vecka under sommar- och vintertid. Denna uppdelning har emellertid medfört att skillnaden emellan de olika årstidernas arbetstid blivit alltför markerad.

Den ordinarie arbetstiden är under veckorna i januari, februari samt december 43 timmar, under mars, oktober och november 48 timmar och under tiden april—september 52 timmar. En sådan uppdelning är högst olämplig. Den långa arbetsveckan, som tillämpas under sommartiden, gör att jordbruksarbetet under denna tid blir mycket påfrestande. Dessutom medför denna uppdelning olägenheter i avlöningshänseende. Under vintermånaderna, med den förhållandevis korta arbetstiden, blir förtjänsten låg, under det att utgifterna i regel äro högre på vintern än under sommarmånaderna.

En utjämning av arbetstiden så att en enhetlig arbetsvecka på 48 timmar året runt tillämpas förefaller därför riktigast.

Djurskötarna ha hittills haft arbetstiden räknad i tvåveckorsperioder med högst 100 timmar. Härmed ha djurskötarna två timmar längre arbetstid per vecka än övriga arbetare inom jordbruksnäringen. Det måste anses som en rimlig fordran, att djurskötarnas arbetstid blir lika med den som gäller för övriga jordbruksarbetare.

Det är otvivelaktigt ett stort allmänt intresse att lantarbetarna i arbetstidshänseende bli, så långt detta är möjligt, likställda med övriga arbetargrupper inom samhället. Sannolikt har den omständigheten att lantarbetarna haft en ogynnsammare arbetstidsfördelning spelat en icke oväsentlig roll i fråga om flykten från jordbruket. Den alltjämt pågående rationaliseringen inom jordbruket bör kunna göra det möjligt att åstadkomma en utjämning av arbetstiden till 48 timmars vecka. Detta skulle för jordbruket i sin helhet bidra till möjligheterna att behålla den vanda arbetskraften och på så vis lättare kunna övervinna de svårigheter, som onekligen finnas. Risk kan eljest före-

ligga för att främst de yngre årsklasserna välja annat yrke än lantarbetarens. Dessa faktiska omständigheter kunna i framtiden ge anledning till svårigheter som bli synnerligen besvärliga att bemästra.

Med stöd av det anförda tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen, med beaktande av vad här ovan framhållits, måtte besluta sådan ändring av lantarbetstidslagen, I. § 4, att de anförda önskemålen kunna bli tillgodosedda.

Stockholm den 15 januari 1948.

Axel Landgren.
